

[Socialministeren.]

karenstiden ændret. Jeg har ikke nogen betæneligheder her, og i det øjeblik vi kommer op på satser af størrelse som arbejdsløshedsforsikringen eller ulykkesforsikringen, mener jeg ikke, vi skal bibeholde den ordning med et ekstra beløb til de langvarigt syge, for så er behovet for en social kompensation ikke længere til stede.

Med hensyn til det af fru Clara Munck anførte vil jeg blot om sygekassegrænsen sige, at det jo er nævnt i betænkningen, at i tilfælde af, at der sker væsentlige ændringer, vil man tage dette spørgsmål op til overvejelse. Men jeg nævnedes allerede ved første behandling, at det foreliggende lovforslag jo drejede sig om en teknisk ændring af sygekasseloven, som der var behov for at få afklaret hurtigt — loven skal jo som bekendt have virkning fra 1. januar 1968 — og at spørgsmålet om sygekassegrænsen følgelig må tages op i anden forbindelse.

Fru Hanne Reintoft har på venstresocialisternes vegne stillet ændringsforslag, og jeg vil gerne i denne forbindelse knytte et par bemærkninger til hr. Bundvads forslag, om man kunne foretage en vis opsparring af sygedage, hvis karenstiden ikke helt kan nedsættes. Der blev opfordret til, at man specielt tog spørgsmålet op om sukkersygepatienter og andre grupper og måske også fik belyst spørgsmålet om dækning ved fravær fra arbejdet på grund af ambulans behandling på hospitaler eller sygehuse. Må jeg hertil sige, at jeg ser meget gerne, at dette indgår i overvejelserne, men det af VS stillede ændringsforslag kan jeg ikke acceptere her. Vi hører jo også, at man fra socialdemokratiets og fra SFs side mener, at forslaget ikke er gennemførligt eller i hvert fald giver så store administrative problemer, at det vel næppe kan være rimeligt at løse det over sygeforsikringsloven. Jeg vil da også sige, at i den form, hvori VS har stillet forslaget, betyder det, at man — og det skulle jo altså gælde nu med det samme, inden man har fået ændret ved karenstidsreglerne — ville give de mennesker, der ikke er så syge, at de er fuldstændig uarbejdsdygtige, en bedre stilling end dem, der virkelig er syge, idet disse sidste jo stadig skulle vente de 6 dage, før de kunne få deres sygedagpenge.

Jeg kan derfor ikke acceptere dette ændringsforslag, men jeg må have lov at sige, at det jo, som det har været fremme før, og som fru Hanne Reintoft jo også før har været inde på, er et spørgsmål, om det kan og skal ændres over sygeforsikringsloven. Det har også i det spørgsmål, som fru Hanne Reintoft stillede til daværende minister Bundvad i november måned 1967, været nævnt, om ikke dette problem muligt kunne løses af arbejdsmarkedets parter i forbindelse med overenskomsterne. Det er klart, at det vil give meget betydelige administrative vanskeligheder for sygekasserne, hvis vi skal løse det her. Jeg afviser på ingen måde, at der er behov for en løsning, men jeg må forbeholde mig, at det går ind i det større hele.

Hr. Kurt Brauer sagde, at han gik ud fra, at der ville blive fuldstændig enighed i tinget, når vi skulle diskutere spørgsmålene om karenstidene. Det håber også jeg at der bliver. Når hr. Kurt Brauer føjede til, at han forventede, karenstidene blev helt ophævet, må jeg dog, for at det skal være fuldstændig klart, sige, at jeg ikke på forhånd vil forpligte mig til, at der sker en fuldstændig ophævelse af karenstidene. Det må nærmere diskuteres, og det må nærmere overvejes. I Sverige har man jo, selv om man har væsentligt bedre regler end her, at administrative grunde fastholdt, at der måtte være 1 karenstid.

Fru Hanne Reintoft sagde, at det både var umoderne og asocialt at fremsætte forslaget om på grund af en momsforhøjelse at give langvarigt syge et ekstrabeløb til at kompensere for momsforhøjelsen. Dette må jeg afvise. Jeg tror også, jeg kommer til at skuffe fru Hanne Reintoft, hvis hun tror, at der ikke under denne regering skulle komme sociale nydannelser. Selv om de måske ikke lige bliver, som fru Hanne Reintoft på forhånd vil acceptere dem, så er jeg alligevel så optimistisk, at jeg tror, der vil være en så realistisk indstilling hos venstresocialisterne, at vi, når forslagene er udarbejdet, alligevel vil kunne forhandle om dem.

Hanne Reintoft: Der er jo ikke nogen som helst fornuftig mening i, at kun langvarigt syge skal have kompensation for